

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil gerne takke ordførerne for gode og positive bemærkninger til lovforslaget. Det gælder samtlige ordførere helt eller delvis, og med delvis tænker jeg på Socialdemokratiets ordfører og på Socialistisk Folkepartis ordfører.

Generelt vil jeg sige, at det kan være lidt forunderligt, når man taler om, at vi skal forenkle systemet, så at opleve, at det, der så er tilslutning til, er det i forslaget, der ikke forenkler systemet. Og det, man er kritisk over for, er det, der forenkler systemet. Jeg observerede, at samtlige ordførere ser det fornuftige i, at vi ændrer kriterievægtene omkring indregningen i ældreudgifter, og at vi øger udligningsniveauet i hovedstadsområdet med 10 pct. fra de nuværende 60 pct. til 70 pct., når det gælder objektive kriterier.

Det forenkler i lovforslaget – nemlig at man reducerer udligningsniveauet fra 90 til 85, samtidig med at vi indfører en fælles skatte-tryksfaktor i hovedstadsudligningen – er det, der giver anledning til problemer. Det vil jeg vende tilbage til, for det er jo diskussionen om det nuværende system, hvorvidt det er muligt politisk at forenkle det, altså således at det er politisk acceptabelt for Folketingets flertal.

Hr. Klaus Hækkerup sagde vedrørende den reducerede indkomstudligning som foreslået, at det svarer til en omvendt Robin Hood. Nu ved jeg ikke, om det er den samme Robin Hood, eller hvor mange gange han er blevet omvendt; for jeg erindrer ikke, at Lady Marion i historien om Robin Hood gik ud og sagde, at nu skulle man tage 90 pct., hver gang de fattige fik en guldmønt. Jeg mener egentlig heller ikke, at de talte imod, at de udplyndrede skatteopkræverne, for det gjorde de nemlig, de udplyndrede skatteopkræverne. De var i virkeligheden godt i krig med dem, der inddrog skattepengene.

Det er principielt det samme problem, vi står med her. Kommunerne har en marginalskatteprocent, der hedder 90. Det er svært for hr. Klaus Hækkerup at forstå, at der kan ligge en begrænsning i en marginalskat på 90 pct. Det er sikkert også svært for mange at forstå, at selv 68 pct. på personsattesiden kan være en begrænsning, når man ser på vækst, initiativ og virkelyst. Jeg vil gerne medgive, at det kan være svært at forstå. Derfor tror jeg ikke, jeg er i

stand til at forklare, hvorfor det nu engang er sådan.

Når hr. Klaus Hækkerup siger, at det kun er en fordel at få en bestemt kategori af borgere i kommunen for at få et godt skattegrundlag, og at det ikke har noget at gøre med, om der er arbejdspladser, er det da et ejendommeligt, snævert perspektiv at vurdere det kommunale selvstyre ud fra. Min opfattelse af det kommunale selvstyre er, at man gør meget for at etablere arbejdspladser. Man vil meget gerne have arbejdspladser i kommunen, fordi det direkte og indirekte er det, der er med til at præge en dynamisk udvikling, som de fleste kommuner ønsker sig. Så er der måske kommuner, der af ideologiske grunde sorterer eller ikke er dygtige nok til at sikre, at man har en befolkningssammensætning, der også afspejler et rimeligt skattegrundlag.

Jeg kan nævne en kommune som Ballerup Kommune, som bevidst igennem mange år har satset på en afbalanceret befolkningssammensætning. Hvis man ser i lovforslaget, har Ballerup Kommune umiddelbart en gevinst ud af omlægningen.

Hr. Klaus Hækkerup spørger, om man tror, at det betyder noget for aktiviteten i en kommune, for initiativer, der kan skabe vækst, for infrastruktur og udlægning af arealer til erhvervsformål, at man reducerer udligningsniveauet. Ja, vi kan jo gå uden for hovedstadsområdet og se, hvordan kommunerne agerer. Mit indtryk er, at man er ekstremt aktiv for at skabe arbejdspladser i kommunerne; at man også er mere aktiv end det, vi ser i hovedstadsområdet; at byrådene målbevidst arbejder på det; at borgmestrene mere eller mindre konstant farter rundt i kommunen med håndværks- og entreprenørvirksomheder og investorer i hænderne for at tilgodese de ønsker, man har, hvis man dog bare ville komme til kommunen.

Uden for hovedstadsområdet er udligningsniveauet 0,52, altså 52 pct. Og hvis man efterspørger øget talmateriale, kan jeg nævne, at vi, så vidt jeg husker, i 1985-86 nåede niveauet 90 pct. i hovedstadsudligningen. Tager vi perioden fra 1987 til 1992, har den, når det gælder væksten, været 3 pct. lavere i hovedstadsområdet end i det øvrige land. Så det talmateriale, jeg er i besiddelse af, indicerer – hvis man overhovedet kan lave den kobling – at et højere udligningsniveau betyder en lavere vækst.